

РЕШЕНИЕ

№ 734

гр. София, 20.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и четвърти март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Кеманов

Членове: Джулиана П.
Надежда Махмудиева

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Надежда Махмудиева Въззивно гражданско дело № 20221000500138 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК, образувано по въззивни жалби на двете страни срещу Решение №260039/28.07.2021 г. по гр.д.№67/2019 г. на ОС - Кюстендил, постановено по иск с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ, предявен от Д. К. Б. срещу ЗАД "Алианс България" АД, за сумата от 60 000 лв., претендирана като застрахователно обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди от травматични увреждания в резултат от ПТП на 10.07.2017 г., причинено от лек автомобил "Форд Ескорт" с рег.№***, застрахован при ответника, ведно със законната лихва върху претендираната сума, считано от 27.03.2018 г. до окончателното плащане. С обжалваното решение съдът е уважил частично исковата претенция, като е осъдил ответника да заплати на ищеца застрахователно обезщетение за претърпените неимуществени вреди в размер на сумата от 9000 лв., ведно със законната лихва от 28.06.2018 г., като е отхвърлил иска за разликата над сумата от 9000 лв. до претендирания размер от 60 000 лв., и е осъдил страните да заплатят разноси по делото. Недоволни от така постановеното решение са останали и двете страни.

С Въззивна жалба вх.№265293/01.09.2021 г. ищецът Д. К. Б., чрез адв. Р.П. и адв. Л.Г., обжалва решението в неговата отхвърлителна част изцяло. Релевирани са оплаквания за нарушение на чл.52 от ЗЗД чрез определяне на изключително занижен размер на обезщетението за неимуществени вреди, което не съответства на тежестта и характера на причинените телесни увреждания и произтичащите от тях болки и страдания, както и на установената съдебна практика по сходни случаи. Не са обсъдени всички събрани по делото доказателства относно тежкото състояние на ищеца при хоспитализирането му, продължителното лечение и неговите етапи, битовите ограничения и нуждата от чужда помощ през възстановителния период. Сочи се нарушение на чл.51, ал.2 от ЗЗД, като е прието наличие на принос на пострадалия за

настъпването на вредоносния резултат. Ищецът е управлявал МПС без регистрация по обществен път, но не е нарушил конкретно правило от ЗДвП, което да е в причинна връзка с настъпването процесното ПТП. От събраните доказателства се установява, че той не е имал обективна възможност да предприеме каквото и да е действие, за да избегне удара с внезапно навлязлото в лентата му за движение МПС, което му е отнело предимството. Настоява за отмяна на решението в отхвърлителната му част, и постановяване на ново по същество, с което да се присъди на ищеца допълнително обезщетение в размер на още 51 000 лв., ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 27.06.2018 г. до окончателното изплащане. Заявява се искане за присъждане на адвокатско възнаграждение за процесуалното представителство на ищеца в двете съдебни инстанции на осн. чл.38, ал.2 от ЗАДв.

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, от процесуално легитимирана страна с правен интерес, чрез надлежно упълномощен процесуален представител. С Определение №429/04.11.2019 г. ищецът е бил освободен на осн. чл.83, ал.2 от ГПК от задължението за внасяне на държавни такси по делото, въззивната жалба отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане.

С Въззивна жалба вх.№265302/02.09.2021 г. ответникът ЗАД"Алианс България"АД, чрез адв. Б.Н., обжалва решението осъдителната му част по предявените главен и акцесорен иск изцяло, а при условията на евентуалност настоява за намаляване на определеното от съда обезщетение. Релевирани са оплаквания за неправилност на решението в осъдителната му част, поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила - не са установени всички елементи от фактическия състав на неправомерното увреждане, и в частност - причинната връзка между настъпилото ПТП и претърпените от ищеца травматични увреждания. Изготвената АТЕ не почива на обективни писмени доказателства - липсва констативен протокол, оглед, снимков материал. Същата е изготвена по сведения на ищеца и на сочената за водач на увреждащото МПС Е. И.. Неясно е по каква причина обстоятелствата на настъпилото ПТП не са изяснени от органите на полицията, които се твърди да са дошли на мястото на произшествието, като вместо това ищецът е подал сигнал в РП-Дупница, сочейки че водачката на увреждащото МПС е "неизвестна", въпреки че посочва в сигнала телефонния ѝ номер, и установеното по делото обстоятелство, че Е. И. и съпругата на ищеца са разговаряли в деня на произшествието. Въззивникът-ответник счита, че показанията на ищеца и Е. И., дадени в хода на разследването, могат да се ползват в гражданското производство, и сочи съществени противоречия между тях и твърденията в исковата молба, които не били взети предвид от съда. В противоречие с фиша за спешна медицинска помощ съдът е приел, че травматичните увреждания са резултат от ПТП, а не - както се сочи във фиша - от падане от тераса с височина 2,5 м. В представената на съда епикриза от хоспитализация два дни след твърдяното ПТП също не се сочи увреждането да е настъпило при ПТП. Съдът е приел, че твърдяното ПТП е настъпило, въз основа на приетите по делото експертизи, които не са преценени критично от съда, и без да са обсъдени във връзка с противоречивите сведения, дадени от ищеца пред разследващите органи, както и показанията на св. Г. У.. При липса на документи, установяващи по категоричен начин настъпването на процесното ПТП, участвалите МПС и техните водачи, или евентуално показания на очевидци, изводът на съда за настъпването на ПТП е необоснован. В случай, че искът се приеме за доказан по основание, се поддържа нарушение на чл.52 от ЗЗД, чрез определяне на прекомерно

висок справедлив размер на обезщетението в размер на 18 000 лв., с оглед установените по делото вид, обем и продължителност на търпените вреди, и момента на настъпване на вредите /2017 г./, като се настоява за намаляването му. Настоява се за отмяна на решението в осъдителната му част и отхвърляне изцяло на предявените искове, а при условията на евентуалност - за намаляване на размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди. Заявява се претенция за присъждане на разноските за двете съдебни инстанции. В случай, че за въззивното производство следва да се присъдят разноси на двете страни, се прави искане за присъждането им по компенсация. Въззивната жалба на ответника е депозирана в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, чрез надлежен процесуален представител, въззивната жалба отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане.

По двете въззивни жалби е изпълнена процедурата по чл.263, ал.1 от ГПК, като никоя от страните не се е възползвала от възможността да депозира отговор на въззивната жалба на насрещната страна. С въззивните жалби страните не са представили нови доказателства и не са направили доказателствени искания, поради което пред въззивната инстанция нови доказателства не са събрани.

При извършената служебна проверка, на осн. чл.269 от ГПК, съдът намира, че обжалваното решение е постановено от компетентен съд в надлежен състав, в изискуемата форма, и е подписано, поради което е валидно. Същото е постановено по допустим иск, предявен след подадена извънсъдебна застрахователна претенция, от родово компетентния съд, поради което е допустимо. По правилността на обжалвания съдебен акт съдът е ограничен от оплакванията във въззивната жалба.

На осн. чл.235 от ГПК, въз основа на събраните по делото доказателства, съдът намира следното:

Не се спори между страните по наличието на валиден договор с ответника за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с покритие към датата 10.07.2017 г. относно лек автомобил „Форд Ескорт“, с рег.№ ***, управляван от водача Е. Й. И.. Спорни между страните пред въззивната инстанция са факта на настъпване на ПТП на 10.07.2017 г. и механизма на настъпването му, наличието на причинна връзка между такова ПТП и получените от ищеца травматични увреждания, обема и интензитета на търпените от ищеца болки и страдания, размера на справедливото обезщетение за тях, наличието на принос на пострадалия за настъпването на вредоносния резултат.

Във връзка с установяване факта на настъпване на процесното ПТП и неговия механизъм, по делото съдът намира следното:

В исковата молба ищецът твърди, че на 10.07.2017 г. пътувал с управляван от него мотор по главен път Е-79, в посока от с. Джерман към центъра на гр. Дупница. По същото време, Е. Й. И., като водач на лек автомобил марка „Форд Ескорт“ с рег.№***, пътувала по главен път Е-79 в посока към гр. Благоевград. Около км.331+400, в района на ЗИО Дупница, в района на кръстовището за града, извършила маневра „завой наляво“, без да изчака движещия се в насрещната лента мотор, управляван от ищеца, в резултат на което настъпило ПТП, като управляваният от ищеца мотор се блъснал в предния десен калник и гума на автомобила, при което водачът на мотора - ищеца Д. К. Б., паднал на шосето и получил травматични увреждания – разкъсно-контузна рана и открито счупване на дясното коляно, разкъсно-контузна рана на дясната подбедрица, и мозъчно сътресение. Водачите на спрелите в близост леки автомобили оказали помощ

на Б. и го транспортирали до ЦСМП, а от там той бил транспортиран в МБАЛ „Св. Иван Рилски 2003“, където била извършена оперативна интервенция и му била поставена гипсова имобилизация, а виновният водач Е. И. останала на място да изчака служителите на РУ Дупница.

За установяване на процесното ПТП по делото е представено Постановление за прекратяване на наказателно производство от 01.02.2018 г. по пр.пр. вх.№2087/2017 г., ДП №878/2017 г. по описа на РП – Думприца, ДП – 691/2017 г. по описа на РУ Дупница /на л.10/, от което се установява, че същото е било образувано на 05.10.2017 г. за това, че на 10.07.2017 г. на главен път Е-79, около км.331+400, в района на ЗИО Дупница, при управление на неустановен лек автомобил, водачът му е нарушил правилата за движение по пътищата, в резултат на което по непредпазливост е причинил средна телесна повреда на Д. К. Б., изразяваща се в счупване на долния десен крайник, като деецът е избягал от местопроизшествието. При разследването била установена фактическата обстановка, която ищецът твърди в исковата молба, но поради направено искане от пострадалия за прекратяване на наказателното производство на осн. чл.343, ал.2, т.2 от НК, образуваното срещу водача Е. Й. И. наказателно производство за извършено престъпление по чл.343, ал.3, пр.III, б.„а“, пр.II във вр. чл.343, ал.1, и чл.342, ал.1 от НК, се прекратява, и материалите по досъдебното производство се изпращат на началника на РУМВР – Дупница по компетентност, за вземане на отношение по административен ред.

Представена е Епикриза от ИЗ№4296/142 от МБАЛ „Св. Иван Рилски – 2003“, за хоспитализация на Д. К. Б., на 28 г., в периода от 12.07.2017 г. до 15.07.2017 г., с окончателна диагноза: „Фрактура аперта пателе дextrа“. В епикризата е отразен локален статус при постъпването: „Дясна колянна става – разкъсно-контузна рана по предна повърхност с широки фистули, размачкани ръбове. Умерено кървене“. Отражена е извършена оперативна интервенция на 12.07.2017 г., при която е извършено: „Ексцизио. Дебридмент. Дренаж. Репозицио. След щателно почистване на оперативното поле се направи дебридмент на девитализираните участъци от кожата. Опресниха се ръбовете. Наложиха се отсрочен шев на кожата. Гофриран дрен. Гипсова имобилизация.“

Представен е Фиш за спешна медицинска помощ Амб.№248/10.07.2017 г., съставен в 15.15 ч. на място в ЦСМП, при което пострадалият е съобщил, че е паднал от тераса, висока около 2,5 метра. При извършения клиничен преглед е поставена работна диагноза и пострадалият е насочен с мнение за хоспитализация в хирургично отделение.

Представен е Сигнал до Районна прокуратура – Дупница, с вх.№2087/17 от 21.07.2017 г. /на л.91-94/ подаден от Д. К. Б., в който се съобщава, че на 10.07.2017 г. същият е управлявал мотоциклет „Ямаха ХТ“, без регистрационни номера, по път Е79, при което предимството му било отнето от лек автомобил „Форд Ескорт“ комби, който извършил внезапно завой наляво, и настъпило ПТП, при което получил травматично увреждане на десния крак. Случайни хора от преминаващ автомобил, които видели произшествието, го закарали до ЦСМП.

От Наказателно постановление №18-5310-000478/19.03.2018 г. /на л.121/ се установява, че въз основа на съставен от мл. автоконтрольор Д. В. П. АУАН №Г510377/16.02.2018 г. против Д. К. Б., на ищеца в настоящото производство е било наложено административно наказание за извършени нарушения на чл.150А, ал.1 от ЗДвП, на чл.140, ал.1 от ЗДвП, и на чл.123, ал.1, т.2, б.Б от ЗДвП, за това, че на 10.07.2017 г. около 15.00 ч. в община Дупница, на път първи клас №Е-79, ПП-1,

км.331+800 в посока София, е управлявал нерегистрирано МПС – „Ямаха ХТ 600“, категория В АМ, с рама №2KF025379, без поставена регистрационна табела на определеното място, и без да притежава съответната категория /А/ за управление на мотоциклет, и като участник в ПТП е напуснал мястото на настъпването му, без да уведоми органите на МВР за настъпилото ПТП. От разписка към наказателното постановление се установява, че СУМПС е било иззето от органите на МВР. Наказателното постановление е било връчено на наказаното лице на 23.08.2018 г., като няма данни да е било обжалвано.

От писмо рег.№ДП 3483 М – 691/27.10.2017 г. /на л.95/ се установява, че при извършената проверка по повод постъпил сигнал за възникнало ПТП на 10.07.2017 г. на път Е-79, в хода на проведените ОИМ не били установени очевидци на деянието, както и не било установено местонахождението на мотоциклет „Ямаха ХТ“ без регистрационни табели, в района на ПТП няма монтирани камери за видеонаблюдение, в Дневник за получени сигнали в РУ Дупница за дата 10.07.2017 г. няма отразени сигнали за настъпило ПТП на ПП1 Е-79, км.331+400 (разклона при ЗИО). Сочат се служителите мл. инспектор Д. П. и мл. инсп. Г. У., които са били на дежурство в периода от 6.00 ч. до 18.00 ч. на 10.07.2017 г.

По делото са събрани гласни доказателства за факта на настъпването на процесното ПТП, чрез разпит на свидетелите Г. У. /дежурен мл. инспектор/, Д. П. /дежурен мл. инспектор/ и Е. И. /водач на участващия в процесното ПТП автомобил/.

Свидетелят У. заявява, че не си спомня за конкретния случай, но по принцип, в случаите, когато е настъпило ПТП, но страните са се разбрали помежду си, или когато участниците в ПТП са си тръгнали от местопроизшествието, дори да се намерят на мястото следи от произшествието, дежурните автоконтрольори не съставяли протокол за ПТП и не описвали следите. Такъв се съставял, ако се установят участниците в ПТП.

Свидетелят П. потвърждава, че към 10.07.2017 г. е работил като автоконтрольор. Заявява, че лично познава Е. И. от 40 години, и си спомня, че с нейно участие било настъпило ПТП, при което колата ѝ била ударена в задната дясна гума от неизвестен извършител. Свидетелят не си спомня точното съдържание на разговора с нея тогава, но според него най-вероятно е бил съставен протокол. Спомня си, че тогава произшествието било настъпило в светлата част на денонощието. Е. И. била магазинерка в ГУМ, като входът на полицията и входът на магазина били един срещу друг. Отивайки на местопроизшествието, свидетелят видял, че познава лицето, участвало в ПТП. Тогава на местопроизшествието провел разговор с жената, но няма спомен за конкретното съдържание на разговора. Каквото е било съставено на момента като документ, с това е изчерпана работата на свидетеля по случая – впоследствие други срещи с жената по повод на същото ПТП не са се осъществявали.

Свидетелката Е. И. установява, че през месец юли, 2017 г., управлявала лек автомобил „Форд“ с рег.№Кн2093, и връщайки се от работа в ранния следобед, претърпяла ПТП на околновръстното шосе на гр. Дупница. Престроила се за завой наляво, спряла в лявото платно, дала светлинен сигнал с мигача на автомобила, не видяла да идват насрещнодвижещи се автомобили, и започнала да извършва маневрата. На това място пътят бил с 4 ленти за движение – по 2 ленти във всяка посока. По време на извършване на маневрата „завой наляво“, преди автомобилът да се изтегли от лентите за насрещно движение, когато бил във втората лента за насрещно движение, управляваният от нея автомобил бил ударен от мотор. Моторът дошъл по магистралата от насрещното движение /спрямо първоначалната посока на движение на

свидетелката/, и се ударил в дясната страна на автомобила, в областта между калника и вратата на автомобила, които впоследствие имали пластични деформации. Преди удара свидетелката изобщо не забелязала приближаващият мотор. Свидетелката много се изплашила, защото помислила, че водачът на мотора е загинал – момчето било паднало на земята пред вратата на автомобила, до мотора. Било с каска, която била паднала до мотора. Разпознала момчето по физиономия, като момче от града, което била виждала и преди, без да го познава лично. Тя се опитала да го вдигне, но не успяла. В началото момчето не отговаряло на въпроса ѝ „Жив ли си?“, но после отговорило, стенойки, „Дааа“. През това време дошли група момчета, които вдигнали пострадалия, и издърпали мотора от колата. Тъй като била много изплашена, свидетелката седнала на тротоара до колата, и вече не видяла къде са отишли. Свидетелката разпознава и посочва ищеца в залата като момчето, което пострадало при това произшествие. До идването на полицията нейният автомобил останал на същото място, а моторът бил преместен настрана, за да не пречи на движението. Изчакала служителите на полицията. Когато дошли, те попитали какво е станало и къде е момчето. Тя обяснила, че са вдигнали момчето, като тогава мислела, че пострадалият е загинал, тъй като изглеждал много зле. Въпреки че познавала пострадалото момче по физиономия, свидетелката не знаела името му, и не могла да го съобщи на полицаите. За произшествието бил съставен протокол, и на свидетелката била наложена глоба в размер на 200 лева.

Съдът преценява показанията на свидетелка като логични, подробни, и кореспондиращи на показанията на св. П., и на приобщените писмени доказателства - Постановление за прекратяване на наказателно производство от 01.02.2018 г. по пр.пр. вх.№2087/2017 г., ДП №878/2017 г. по описа на РП – Думприца, ДП – 691/2017 г. по описа на РУ Дупница /на л.10/, Сигнал до Районна прокуратура – Дупница, с вх. №2087/17 от 21.07.2017 г. /на л.91-94/ подаден от Д. К. Б., писмо рег.№ДП 3483 М – 691/27.10.2017 г. /на л.95/, Наказателно постановление №18-5310-000478/19.03.2018 г. /на л.121/ и Епикриза от ИЗ№4296/142 от МБАЛ „Св. Иван Рилски – 2003“. Показанията на свидетелката не кореспондират частично на отразеното във Фиш за спешна медицинска помощ Амб.№248/10.07.2017 г., съставен в 15.15 ч. на място в ЦСМП, че при снемане на анамнезата пострадалият е съобщил, че е паднал от тераса, висока около 2,5 метра. Въпреки това, времето на постъпване на ищеца в ЦСМП и вида на установените увреждания кореспондират на описаният от свидетелката механизъм на увреждането. Същевременно, от Постановление за прекратяване на наказателно производство от 01.02.2018 г. се установява, че ищецът не е имал желание да бъде ангажирана наказателната отговорност на водача на автомобила, което е заявил пред органите на досъдебното производство, и именно поради тази причина наказателното производство срещу Е. И. е било прекратено, макар да е установено извършено от нея престъпление по чл.343, ал.3, пр.3, б.„а“ пр.2 във вр. чл.343, ал.1 и чл.342, ал.1 от НК. Ето защо, съдът кредитира показанията на тази свидетелка, като намира, че първоначалното изявление на ищеца, че е пострадал при падане от тераса, е израз на нежеланието му да бъде ангажирана наказателната отговорност на водача на автомобила, както и на нежеланието му да бъде ангажирана собствената му отговорност на извършените от него административни нарушения на ЗДвП за управление на нерегистрирано МПС, без регистрационни табели, и без да има свидетелство за правоуправление със съответната категория.

За установяване на механизма на процесното ПТП е приета Съдебно-автотехническа експертиза /на л.160-163/, от която се установява, че процесното ПТП е

реализирано на 10.07.2017 г. около 15.00 ч. на главен път Е-79, км.331+400 в района на ЗИО – Дупница, между лек автомобил марка „Форд“, модел „Ескорт“ с рег.№***, управляван от Е. Й. И., и кросов мотор марка „Ямаха“ модел „ХТ 600“, нерегистриран и без осветителни тела, управляван от Д. К. Б.. Произшествието е настъпило при дневна светлина, ясно време и суха пътна настилка. В участъка на настъпването на ПТП пътното платно е двупосочно, с по две ленти във всяка посока, като всяка от лентите е широка 3,50 м. Непосредствено след подлеза с ЖП-линията в Е-79 се включва околосръстният път на гр. Дупница, по който лекият автомобил „Форд Ескорт“ управляван от Е. И., се насочва с ляв завой към центъра на гр. Дупница. След като навлиза в дясното платно за движение, забелязвайки приближаващият се мотоциклет, водача на автомобила рязко спира напречно на пътя, като мотоциклетът се удря в областта на предна дясна гума и преден калник на автомобила, като мотоциклетът остава до автомобила, а мотористът пада до него. Към момента на настъпване на произшествието мотоциклетът се е движел със скорост около 60 км/ч. Според експертизата, основната причина за настъпване на произшествието е неспазването на правилата за движение от водачката на автомобила „Форд Ескорт“, която е имала обективна възможност да възприеме насрещнодвижещият се кросов мотор от разстояние не по-малко от 200 метра, тъй като произшествието е настъпило при добра видимост, на дневна светлина, на прав пътен участък, без препятствия, ограничаващи видимостта. Въпреки това, вниманието на водачката е било фокусирано върху приближаващият автомобил, поради което тя не е възприела приближаващият след него мотор. Същевременно, експертизата установява, че съществена роля за пропуска на водачката на автомобила да забележи приближаващият мотор, е обстоятелството, че същият е бил „кросов мотор“, и не е бил оборудван с фар. Този тип превозно средство е предназначено за каране по просторни офроуд терени /извън пътя/, различни наклони и неравности, и за изпълнение на скокове и акробатични движения във въздуха. С оглед предназначението на това превозно средство, същото е максимално олекотено, поради което не са оборудвани с осветителни тела, в това число с преден фар, арматурни прибори, огледала. За тях не се изисква свидетелство за правоуправление, те не подлежат на регистрация, и няма технически изисквания към тях, като конструктивно те могат да имат най-различни технически параметри. Не се допуска движение на тези мотори по пътищата за обществено ползване. Придвижването на тези мотори от едно място на друго може да се осъществява по терени без пътища, или след натоварването им на подходящи товарни автомобили.

Съдът кредитира автотехническата експертиза, като намира заключението за компетентно изготвено, логично и кореспондиращо на събраните писмени доказателства - Постановление за прекратяване на наказателно производство от 01.02.2018 г. по пр.пр. вх.№2087/2017 г., ДП №878/2017 г. по описа на РП – Думприца, ДП – 691/2017 г. по описа на РУ Дупница /на л.10/, Сигнал до Районна прокуратура – Дупница, с вх.№2087/17 от 21.07.2017 г. /на л.91-94/ подаден от Д. К. Б., писмо рег. №ДП 3483 М – 691/27.10.2017 г. /на л.95/, Наказателно постановление №18-5310-000478/19.03.2018 г. /на л.121/, както и на събраните гласни доказателства – показанията на свидетелката И. и на св. П..

От приетата Съдебно-медицинска експертиза по писмени данни /на л.140-143/ се установява, че в резултат от процесното ПТП ищецът е получил травматични увреждания, изразяващи се в травматичен шок, фрактура на капачката на коляното на десен долен крайник, с разкъсно-контузни рани в същата област и дясната подбедрица, и мозъчно сътресение, без загуба на съзнание. Откаран е с частен транспорт в ЦСМП в

гр. Дупница, откъдето с линейка е транспортиран в МБАЛ „Св. Иван Рилски – 2003“, където е настанен в интензивно отделение на 10.07.2017 г. След овладяване на травматичния шок е изписан на 12.07.2017 г. и веднага е настанен в отделение по ортопедия и травматология, където на същия ден е извършена оперативна интервенция на дясната колянна става, като са почистени меките тъкани, направена е репозиция на фрактурата, след което раните са защити и са поставени дренаж и гипсова имобилизация. На 15.07.2017 г. ищецът е бил дехоспитализиран, като лечението е продължило амбулаторно. Травматичните увреди са причинили на пострадалия трайно затруднение в движението на десен долен крайник и временно разстройство на здравето, неопасно за живота, за срок по-голям от 30 дни. Общият възстановителен период за откритата фрактура на капачката на десния долен крайник е около 3-4 месеца, като през този период ищецът е носил гипсова имобилизация за 40-45 дни, след което по принцип следва да бъде проведена рехабилитация до пълното възстановяване на обема на движенията на колянната става. След такова увреждане обемът на движението на колянната става се възстановява в пълен обем, но колкото и добре да са наместени фрагментите, остава минимално разминаване между тях, в резултат на което с течение на годините по-рано настъпват артрозни промени в областта на капачката и на колянната става, които се проявяват на по-ранен етап от живота на пострадалия. Артрозните промени се проявяват с наличие на болки при пипане и движение, особено при по-голямо натоварване и промяна на времето, които се увеличават с годините. На ищеца е била оказана адекватна медицинска помощ – тъй като той е бил в травматичен шок, това е наложило приоритетно той да бъде овладян, след което да се пристъпи към оперативното лечение, като междувременно раните са били обработени и привързани. При изслушването на експертизата в открито съдебно заседание вещото лице уточнява, че травматични увреждания като получените от пострадалия могат да настъпят както от падане от височина около 2,50 м., така и при ПТП с описания механизъм.

Съдът приема заключението на СМЕ за компетентно изготвено, обосновано и логично, и кореспондиращо на събраните по делото медицински документи - Фиш за спешна медицинска помощ Амб.№248/10.07.2017 г. и Епикриза от ИЗ№4296/142 от МБАЛ „Св. Иван Рилски – 2003“.

От показанията на св. Е. А. /живуща на семейни начала с ищеца/ се установява, че на 10.07.2017 г. следобед ищецът ѝ се обадил по телефона, като говорил неадекватно, но успял да ѝ съобщи, че го карат към МБАЛ „Св.Иван Рилски-2003“ в гр. Дупница. Тя тръгнала незабавно, и когато пристигнала, ищецът бил в спешния кабинет, с окървавен крак, на кислородна маска, неадекватен. Почти не можел да говори, като давал кратки отговори. Разговаряла с ортопеда, който я информирал, че е необходима оперативна интервенция. Вкарали го за операция, и тя чувала виковете му, тъй като интервенцията била с местна упойка, и той изпитвал силни болки. След това го преместили в реанимация, където прекарал 5-6 дни. Свидетелката посещавала ищеца в болницата всеки ден. Разбрала от него, че е претърпял катастрофа с кросовия си мотор. По време на престоя си в болницата ищецът продължавал да има силни болки, не можел да става от леглото, не можел да се придвижва. Имал наранявания и по гърба, които му пречили да спи по гръб. Не можел сам да се обслужва, поради което се налагало свидетелката да го обгрижва в хигиенно и битово отношение, от което той се чувствал много неудобно и непълноценен. Чувствал се много зле, че не може да помага в грижите за детето им, което тогава било на 2 години, и в домакинството, и свидетелката трябвало да се справя с всичко сама, тъй като родителите и на двамата били в нетрудоспособна възраст и не могли да им помогнат. Впоследствие ищецът

започнал да се придвижва с патерици, което му било много трудно – не можел да свива крака, тъй като бил гипсиран, не можел и да стъпва на него. Този период продължил около 2 месеца. Взел си само 40 дни отпуск по болест, след което работодателите му го заплашили с уволнение, и той се принудил да се върне на работа, но в началото почти нищо не можел да върши там. Работата му била свързана с тежък физически труд – работел в ТЕЦ – ***, с лопата, и му било много трудно да я върши – прибирал се много уморен, лягал, и не можел нищо да свърши в къщи. След като се върнал на работа, постоянно имал оплаквания за болки. Болките все още продължават при смяна на сезона или застудяване на времето. В такива моменти почти не може да движи крака си. Все още има белези на гърба от раните при процесното ПТП. Дълго време изпитвал панически страх. След катастрофата моторът бил изпочупен, и повече не можел да се използва.

Съдът преценява показанията на свидетелката при условията на чл.172 от ГПК, като отчита близките ѝ отношения с ищеца /негова фактическа съпруга/, които обуславят интерес от изхода на делото в полза на ищеца, но въпреки това ги намира за подробни, логични, и кореспондиращи на събраните по делото писмени доказателства - Постановление за прекратяване на наказателно производство от 01.02.2018 г. по пр.пр. вх.№2087/2017 г., ДП №878/2017 г. по описа на РП – Думприца, ДП – 691/2017 г. по описа на РУ Дупница /на л.10/, Сигнал до Районна прокуратура – Дупница, с вх. №2087/17 от 21.07.2017 г. /на л.91-94/ подаден от Д. К. Б., писмо рег.№ДП 3483 М – 691/27.10.2017 г. /на л.95/, Наказателно постановление №18-5310-000478/19.03.2018 г. /на л.121/, Фиш за спешна медицинска помощ Амб.№248/10.07.2017 г. и Епикриза от ИЗ№4296/142 от МБАЛ „Св. Иван Рилски – 2003“, на събраните гласни доказателства на св. И., както и на приетите САТЕ и СМЕ, поради което ги кредитира.

При така събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна, че на 10.07.2017 г. е настъпило твърдяното ПТП, по механизма, описан от приетата САТЕ – този извод се подкрепя от всички събрани по делото доказателства, с изключение на отразеното във Фиш за спешна медицинска помощ Амб.№248/10.07.2017 г. изявление на самия пострадад, че е получил уврежданията по друг механизъм - паднал от тераса, висока около 2,5 метра. Действително, вещото лице, изготвило СМЕ, при изслушването му в о.с.з. заявява, че травматичните увреждания на ищеца могат да бъдат получени както при ПТП с посочения механизъм, така и по механизъм на падане от височина 2,5 м. Въпреки това, обаче, изявлението на самия пострадад, направено при приема му в ЦСМП, не се подкрепя от никакви други доказателства, събрани по делото. На осн. чл.175 от ГПК направеното от страната извънсъдебно изявление за различен механизъм на получаване на увреждането, следва да се преценява от съда с оглед на всички обстоятелства по делото. Поради липса на каквито и да е други доказателства, подкрепящи това изявление на пострадалия, съдът намира, че така отразеното изявление на пострадалия пред медицинските лица от ЦСМП, не е достатъчно да разколебае извода за получаване на увреждането при процесното ПТП по установения от САТЕ, СМЕ и събраните гласни доказателства механизъм. Липсата на съставен констативен протокол за ПТП не е пречка за установяването му с всички доказателствени средства, а от събраните по делото писмени и гласни доказателства настъпването на процесното ПТП, както и неговият механизъм, се установява по несъмнен начин.

Не е спорно, че по отношение на участващият в това ПТП лек автомобил „Форд Ескорт“ с рег.№***, е бил сключен с ответното дружество валиден договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с покритие

към датата на ПТП. Установява се по несъмнен начин, че водача му Е. И. е причинила настъпването на процесното ПТП, като е извършила маневра „завой наляво“, за навлизане по друг път, без преди това да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат по този път, и е извършила маневрата, без да се съобрази с положението, посоката и скоростта на движение на управляваното от ищеца МПС – кросов мотор „Ямаха ХТ 600“, категория В АМ, с рама №2KF025379, с което е допуснала нарушение на чл.25, ал.1 от ЗДвП. Съдът намира за установено, че в пряка причинна връзка с неправомерното поведение на водача на застрахования при ответното дружество лек автомобил „Форд Ескорт“ с рег.№***, са настъпили неимуществени вреди за водача на кросовия мотор „Ямаха ХТ 600“ Д. К. Б. – болки и страдания от травматични увреждания. По силата на сключения договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ ответникът е приел да обезщети вредите, настъпили в резултат от неправомерно поведение на водача на застрахования автомобил при и по повод управлението му, поради което отговорността на ответника за обезщетяването на претърпените от ищеца вреди от процесното ПТП следва да бъде ангажирана.

По отношение на обема на претърпените от ищеца неимуществени вреди, съдът намира за установено от фактическа страна, че в пряка причинна връзка с процесното ПТП ищецът е получил травматични увреждания, изразяващи се в *травматичен шок, фрактура на капачката на коляното на десен долен крайник, с разкъсно-контузни рани в същата област и дясната подбедрица, и мозъчно сътресение, без загуба на съзнание*. За лечение на получените увреждания ищецът е бил хоспитализиран по спешност за 6 дни, през които е претърпял оперативна интервенция за почистване на меките тъкани, репозиция на фрактурата, зашиване на разкъсно-контузните рани с поставяне на дренаж, и гипсова имобилизация на десния крак, след което лечението му е продължило амбулаторно. Травматичните увреди са причинили на пострадалия трайно затруднение в движението на десен долен крайник и временно разстройство на здравето, неопасно за живота, за срок по-голям от 30 дни. През първите дни след увреждането ищецът е бил на постелен режим, и напълно зависим от чужда помощ за посрещане на всички свои нужди, и е търпял интензивни болки. Търпял е имобилизация на увредения крайник за 40 дни, през които се е нуждаел от помощни средства за придвижване – патерици, като до премахване на гипсовата имобилизация е бил със затруднено придвижване, и се е нуждаел от чужда помощ за част от битовите дейности. Общият възстановителен период за всички увреждания е приключил в рамките на около 4 месеца, през които ищецът е бил затруднен за извършване обичайната си трудова дейност, както и да изпълнява обичайните си дейности в домакинството, продължавал е да търпи болки при натоварване и преумора. Обемът на движението на колянната става е възстановен в пълен обем, но в резултат на увреждането при ищеца се очаква по-рано да настъпят настъпват артрозни промени в областта на колянната става. Въпреки оказаната на ищеца адекватна медицинска помощ и проведено лечение, са налице остатъчни болки при по-голямо натоварване и промяна на времето, които са с тенденция да се увеличават с годините. Съдът взема предвид, че при получаване на увреждането ищецът е бил на млада възраст – 28 години, която е способствала за настъпването на пълно възстановяване, без остатъчни ограничения на движенията на засегнатия крайник. Същевременно обаче, продължителната имобилизация му е попречила да води обичайния си интензивен начин на живот като млад човек, да полага обичайните грижи за своето дете на 2 години, да подпомага съпругата си в домакинството, бил е затруднен да извършва обичайната си трудова дейност, която е свързана с тежък физически труд и натоварване на крайниците. Съдът съобразява, че

наред с търпените физически болки и страдания, ищецът е търпял и психологически страдания – дискомфорт от необходимостта от чужда помощ при обслужването на хигиенните и физиологичните му нужди, от продължителното обездвижване, неудобство от неспособността да подпомага близките си, панически страх непосредствено след катастрофата, страх от загуба на работа и доходи.

При така установения обем болки и страдания, претърпени от ищеца в пряка причинна връзка с процесното ПТП, съдът намира, че справедливото обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди следва да бъде определено в размер на 30 000 лв. /тридесет хиляди лева/. Този размер съответства на изискванията на чл.52 от ЗЗД, съобразно критериите за справедливост, формулирани с ППВС №4/1968 г., като отразява вида и тежестта на получените от ищеца травматични увреждания, продължителното затруднение на движенията на ищеца и временното разстройство на здравето му, без опасност за живота му, търпените от него интензивни болки за период от около една седмица, и продължителните болки с умерен характер, настъпилото пълно възстановяване, но с остатъчни болки при натоварване и промяна на времето с перспектива за бъдещото им усилване поради развитие на артрозни промени, допълнителните психологически страдания във връзка с нуждата от чужда помощ и страх от загуба на доходи, съобразен е с икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането, и съдебната практика по сходни случаи.

Във връзка с релевираното от ответника възражение за принос на пострадалия за настъпването на вредоносния резултат, съдът намира същото за основателно. По делото е установено /с Наказателно постановление №18-5310-000478/19.03.2018 г. и приетата по делото САТЕ/, че ищецът е извършил нарушение на Закона за движение по пътищата, като е управлявал кросов мотор „Ямаха ХТ 600“, категория В АМ, който не е бил технически оборудван за движение по републиканската пътна мрежа /без преден фар/, по аргумент от чл.75 от ЗДвП /да се движи с включена къса светлина отпред/, чл.100, ал.4, т.2 от ЗДвП /да поддържа устройството за осветяване чисто, видимо, регулирано и в изправност/, и по аргумент за противното от чл.9 и чл.10, т.12, б.„а“ от ППЗДвП. Наложените изисквания за оборудване и изправност на моторните превозни средства, движещи се по пътната мрежа за обществено ползване не са самоцелни. Шофирането на технически неизправно превозно и неотговарящо на стандартите за движение по пътищата МПС съставлява основание по ЗДвП за прилагане на визираното в закона ограничаване на правото на собственика да го ползва по предназначение до отстраняване на неизправността, тъй като създава непосредствена опасност за участниците в движението. Допуснато нарушение от водача на кросовия мотор е в пряка причинна връзка и с настъпването на процесното ПТП, тъй като липсата на къса светлина отпред е намалила съществено възможността на водача на лекия автомобил „Форд Ескорт“ да възприеме движещият се по пътя кросов мотор. В допълнение към това, кросовият мотор се е движел по главен път /Е-79/, който по естеството и предназначението си предполага по-интензивен трафик, респективно – възможността да настъпи ПТП в резултат от липсата на съответно окомплектоване на кросовия мотор за движение по пътищата за обществено ползване, е още по-голяма. Като е допуснал движение с кросов мотор, който не е предназначен за движение по обществените /общински и републикански/ пътища, и не е съответно окомплектован, ищецът е нарушил разпоредбата на чл.138, ал.1 от ЗДвП, и сам се е поставил в ситуация на повишен риск от настъпване на ПТП. Самият ищец също така не е притежавал свидетелство за правоуправление на мотоциклет от категория АМ, което е задължително за управляване на мотоциклет по пътищата за обществено ползване,

съгласно разпоредбата на чл.150А, ал.1 от ЗДвП. Това нарушение също е в пряка причинна връзка с настъпилото ПТП, доколкото непознаването на правилата за движение по пътищата от водача на кросовия мотор, в това число на изискванията за необходимата окомплектовка на управляваното МПС и забраната на такъв мотор да се движи по пътищата за обществено ползване, е способствало за настъпването на процесното ПТП. Така установения принос на пострадалия за настъпване на процесното ПТП съдът определя в размер на 50%.

При така определеният принос на пострадалия, дължимото от ответника обезщетение следва да бъде съответно намалено, на основание чл.51, ал.2 от ЗЗД, което обуславя основателност на иска до размера от 15 000 лв.

Като е достигнал до частично различни изводи досежно размера на справедливото обезщетение, първостепенния съд е постановил частично неправилно решение, което ще следва да се отмени в отхвърлителната му част, за сумата над уважения размер от 9000 лв., до размера от 15 000 лв., и на ищеца да се присъди допълнително обезщетение за претърпените неимуществени вреди, в размер на още 6000 лв.

По отношение на предявената претенция за присъждане на законна лихва върху главницата на обезщетението, съдът намира следното:

Съгласно чл.493, ал.1, т.5 от КЗ, застрахователното покритие по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите включва лихвите по чл.429, ал.2, т.2 от КЗ – т.е. лихвите за забава, за които застрахованият отговаря пред увреденото лице, при ограниченията на чл.429, ал.3 от КЗ. Съгласно разпоредбата на чл.84, ал.3 от ЗЗД, за задължения, произтичащи от неправомерно увреждане, делинквентът се смята в забава и без покана, поради което дължи законна лихва върху обезщетението за претърпените вреди от увреденото лице от датата на увреждането. Отговорността на застрахователя обаче произтича от договорно основание, и съгласно разпоредбата на чл.429, ал.3 от КЗ е ограничена до размера на застрахователната сума, както и в рамките на периода от датата на уведомяването му от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ, или от датата на уведомяването или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. В настоящия случай по делото са представени доказателства за предявяването на застрахователната претенция на 27.03.2018 г., и от тази дата застрахователят отговаря за дължимата от делинквента на увреденото лице законна лихва върху обезщетението за претърпените вреди. С исковата молба ищецът е претендирал присъждане на законната лихва върху обезщетението от тази дата, но с първоинстанционния съдебен акт претенцията за присъждане на законна лихва върху обезщетението е била отхвърлена за периода от 27.03.2018 г. до 27.06.2018 г. С въззивната жалба ищецът не е обжалвал първоинстанционния съдебен акт в отхвърлителната му част, с която е отхвърлена акцесорната му претенция за присъждане на законна лихва върху главницата на присъденото обезщетение в размер на 9000 лв., за периода от 27.03.2018 г. до 27.06.2018 г., и не е поддържал претенцията си за присъждане на законна лихва върху главницата над 9000 лв. до 60 000 лв. на обезщетението за неимуществени вреди за периода от 27.03.2018 г. до 26.06.2018 г. включително, като е претендирал присъждане на законната лихва върху главницата над 9000 лв. за периода 27.06.2018 г. до окончателното плащане. Ето защо, съдът следва да се произнесе в рамките на периода, за който се поддържа пред въззивната инстанция претенцията за присъждане на законна лихва върху обезщетението, като главницата на допълнително присъденото

обезщетение от 6000 лв. се присъди на ищеца ведно със законната лихва за периода от 27.06.2018 г. до окончателното плащане.

С оглед този резултат по съществото на спора, решението на първостепенния съд следва частично да се отмени и в частта му за разноските, които ищецът е бил осъден на основание чл.78, ал.3 от ГПК да заплати на ответника. Ответникът е претендирал със списък по чл.80 от ГПК разноски за първоинстанционното производство в размер на 2946 лв. С оглед отхвърлената част от иска, той има право на осн. чл.78, ал.3 от ГПК да му бъдат присъдени $\frac{3}{4}$ части от направените разноски, или сумата от 2209,50 лв. С решението на първостепенния съд ищецът е бил осъден да му заплати сумата от 2504,10 лв., поради което същото следва да се отмени в частта му, в която ищецът е осъден да заплати разноски на ответника за сумата над размера от 2209,50 лв. до размера от 2504,10 лв.

При този изход от спора, на страните следва да се присъдят разноски по съразмерност за производството пред въззивната инстанция. Общият обжалваем интерес по двете въззивни жалби е в размер на 60 000 лв., от които 9000 лв. по жалбата на ответника, и 51 000 лв. по жалбата на ищеца. С въззивното решение е отхвърлена изцяло въззивната жалба на ответника, поради което внесената от него държавна такса за въззивното производство, както и разноските за процесуално представителство по неговата въззивна жалба, следва да останат за негова сметка. Със списък по чл.80 от ГПК ответникът е претендирал разноски за възнаграждение за процесуално представителство по въззивната жалба на ищеца в размер на 3800,12 лв. Ищецът е релевирал възражение за прекомерност на така претендираните разноски. Съобразно обжалваемият интерес по въззивната жалба на ищеца – 51 000 лв., минималното адвокатско възнаграждение, изчислено по реда на чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е в размер на 2060 лв. без ДДС, а с начислен ДДС – в размер на 2472 лв. Пред въззивната инстанция е проведено едно съдебно заседание, и не са събирани нови доказателства по съществото на спора, поради което делото не е с фактическа и правна сложност, и възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е основателно. Ето защо, същото следва да бъде редуцирано до размера от 2500 лв., от който на ответника следва да се присъдят 45/51 части, или сумата от 2 205,88 лв. за разноски за адвокатско възнаграждение.

Ищецът е претендирал със списък по чл.80 от ГПК единствено присъждане на адвокатско възнаграждение в полза на процесуалния му представител по реда на чл.38, ал.2 от ЗАдв. Доколкото процесуалното представителство на ищеца е осъществено по двете въззивни жалби, адвокатското възнаграждение следва се изчислява на базата на общия обжалваем интерес по двете жалби /60 000 лв./ в размер на 2330 лв., от който размер в полза на процесуалния представител на ищеца следва да се присъди $\frac{1}{4}$ - т.е. сумата от 582,50 лв. За първоинстанционното производство, при същия материален интерес /60 000 лв./, на адвоката се следва адвокатско възнаграждение в размер на 582,50 лв. С решението първостепенният съд е присъдил на процесуалните представители на ищеца адвокатско възнаграждение в общ размер от 780 лв. По отношение на така присъдения размер на адвокатското възнаграждение е било проведено производство по реда на чл.248 от ГПК, като с Определение от 05.11.2021 г. съдът е оставил без уважение искането на ответника за изменение на решението в тази част, като бъде намалено присъденото адвокатско възнаграждение. Срещу така постановеното определение не е подадена частна жалба, и същото е влязло в сила. С така постановеното първоинстанционно решение, в полза на процесуалните

представители на ищеца е било присъдено адвокатско възнаграждение, надхвърлящо дължимото, определено по съразмерност, поради което допълнително адвокатско възнаграждение за процесуалното представителство пред първостепенния съд, не следва да се присъжда.

Пред първостепенния съд ищецът е претендирал присъждане на разноски за първоинстанционното производство в размер на 400 лв. за експертизи и 80 лв. за призоваване на свидетел. Съдът установи, че по делото са представени доказателства за направени разноски за първоинстанционното производство в размер на 375 лв., от които 365 лв. за експертизи и 10 лв. за свидетел. От направените от ищеца разноски в размер 375 лв. с оглед резултата от въззивната инстанция, същият има право да му бъдат присъдени $\frac{1}{4}$ - т.е. сумата от 93,75 лв., от която с първоинстанционното решение са присъдени 72 лв., поради което в полза на ищеца следва да се присъдят допълнителни разноски за първоинстанционното производство в размер на 21,75 лв.

Ответникът е направил изявление за извършване на компенсация на присъдените разноски на двете страни, поради което следва такава да бъде извършена до размера на по-малкото от двете насрещни вземания за разноски, поради което от дължимата от ищеца на ответника сума в размер на 2 205,88 лв., следва да се приспадне сумата от 21,75 лв., която ответникът следва да му заплати за първоинстанционното производство, и ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 2184,13 лв.

Тъй като ищецът е бил освободен от заплащането на държавни такси, на осн. чл.78, ал.6 от ГПК следва ответникът да бъде осъден да заплати дължимата държавна такса върху допълнително уважената част от иска с решението на въззивния съд – в размер на 6% за двете съдебни инстанции, или сумата от 360 лв., платима по сметка на САС.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №260039 от 28.07.2021 г., постановено по гр.д.№67 по описа за 2019 г. на Окръжен съд - Кюстендил, В ЧАСТТА МУ, с която е отхвърлен предявеният от Д. К. Б. срещу ЗАД "Алианц България"АД, иск с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ, за разликата над сумата от 9000 лв. до размера от 15 000 лв. /петнадесет хиляди лева/, представляваща застрахователно обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди от травматични увреждания в резултат от ПТП на 10.07.2017 г., причинено от Е. И., като водач на лек автомобил "Форд Ескорт" с рег. №***, застрахован при ответника, КАКТО И В ЧАСТТА, с която ищецът Д. К. Б. е осъден да заплати на ответника ЗАД "Алианц България"АД сумата над размера от 2209,50 лв. до размера от 2504,10 лв. за разноски за първоинстанционното производство, И ВМЕСТО ТОВА, ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „Застрахователно акционерно дружество АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ АД, с ЕИК 040638060, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул.“Княз Александър Дондуков“ №59, на основание чл.432, ал.1 от КЗ, да заплати на Д. К. Б., с ЕГН *****, с адрес: с. ***, община ***, сумата от 6 000 лв. /шест хиляди лева/, представляваща допълнително застрахователно обезщетение /над присъдената сума от 9000 лв. до размера от 15 000 лв./, за претърпените от ищеца неимуществени вреди от травматични увреждания в резултат от ПТП на 10.07.2017 г., причинено от Е. И., като

водач на лек автомобил "Форд Ескорт" с рег.№***, застрахован при ответника, ВЕДНО със законната лихва върху тази сума за периода от 27.06.2018 г. до окончателното плащане.

ПОТВЪРЖДАВА Решение №260039 от 28.07.2021 г., постановено по гр.д.№67 по описа за 2019 г. на Окръжен съд - Кюстендил, В ЧАСТТА МУ, с която ответникът ЗАД "Алианц България"АД, на основание чл.432, ал.1 от КЗ, е осъден да заплати на Д. К. Б., с ЕГН *****, с адрес: с. ***, община ***, сумата от 9000 лв., представляваща застрахователно обезщетение за претърпените неимуществени вреди от травматични увреждания в резултат от ПТП на 10.07.2017 г., причинено от Е. И., като водач на лек автомобил "Форд Ескорт" с рег.№***, застрахован при ответника, ВЕДНО със законната лихва върху тази сума за периода от 28.06.2018 г. до окончателното плащане, КАКТО И В ЧАСТТА МУ, с която е отхвърлен предявеният от Д. К. Б. срещу ЗАД "Алианц България"АД, иск с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ, за разликата над сумата от 15 000 лв. /петнадесет хиляди лева/ до претендирания размер от 60 000 лв. /шестдесет хиляди лева/, представляваща застрахователно обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди от травматични увреждания в резултат от ПТП на 10.07.2017 г., причинено от Е. И., като водач на лек автомобил "Форд Ескорт" с рег.№***, застрахован при ответника.

ОСЪЖДА Д. К. Б., с ЕГН *****, с адрес: с. ***, община ***, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, да заплати на „Застрахователно акционерно дружество АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ АД, с ЕИК 040638060, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул.“Княз Александър Дондуков“ №59, сумата от 2184,13 лв. /две хиляди сто осемдесет и четири лева и тринадесет стотинки/, представляваща остатък от дължимите разноси за въззивното производство, след извършена компенсация с насрещно вземане на ищеца за разноси за въззивното производство в размер на 21,75 лв.

ОСЪЖДА „Застрахователно акционерно дружество АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ АД, с ЕИК 040638060, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул.“Княз Александър Дондуков“ №59, на основание чл.78, ал.1 от ГПК във вр. чл.38, ал.2 от Задв. да заплати на адвокат Р.К. П. от САК, и адвокат Л.Г., от АК – Перник, двамата със служебен адрес: гр. ***, ж.к.“****“, бл. ***, ет.7, общо сумата от 582,50 лв. /петстотин осемдесет и два лева и петдесет стотинки/, представляваща адвокатско възнаграждение за въззивното производство.

ОСЪЖДА „Застрахователно акционерно дружество АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ АД, с ЕИК 040638060, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул.“Княз Александър Дондуков“ №59, на основание чл.78, ал.6 от ГПК, да заплати в полза на бюджета на съда, по сметка на САС, сумата от 360 лв. /триста и шестдесет лева/, представляваща държавна такса в размер на 6% върху допълнително уважената част от иска с въззивното решение, за двете съдебни инстанции.

Решението подлежи на касационно обжалване на основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред Върховния касационен съд, при наличие на предпоставките на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____